

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 10 - 2019

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Clara Sune Buch, Oskar Fehlauer
Nielsen, Casper Gisselmann, Hans
Lucht, Signe Pildal Hansen og Karoline
Marie Rasmussen.

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Christine Lind Ditlevsen

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/19-12/>

Udgivet af Kronstork
Sponsor Vild Maskine

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Lasse Krog Møller

Signe Pildal Hansen

Jeg går i Magasin om søndagen

Jeg ser elefanter drukne i verdenshavene og skylle i land som skeletter på Grønland. Aldrig har lyngen stået smukkere, siger hedemanden i TV. Aldrig har han oplevet noget lignende. Lyngen kan godt lide varme det ene år og væde det næste. I sidste uge toppede den. Lyngen trives i ekstremvejr, bare det doceres rigtigt. Den ved ikke, hvad der venter. Vil den glæde sig den dag, den beklæder hele kloden – den del der ikke er druknet? Eller vil den synge en rødliga lyngblues, mens en kranieknogle, hvid som sne, ligger og blinker i solen?

Jeg er den hånd, der griber mig i håret og tvinger mit hoved under sortsmudset gletschervand, forplumret af aske og partikler af sod og syre. Jeg smeltevandstorterer mig, mens jorden drukner. Og jeg skyller min medicinurin ud i lokummet, håber på dens tvivlsomme effekter. Angstdæmpende, antipsykotisk, antidepressiv, kemiske regulatorer af highs and lows. Jeg sluger og pisser og skyller og taler. Jeg taler. Jeg flyver og går i Magasin og vil have ananas og iPhones, kemikalietøj, chokolade og kokød. Og flere iPads og macs og pc'ere og mere af det hele: aluminium, krom, kobber, kviksølv, bly og plast, jern og glasfiber, guld og grønne ædelstene, silicium, cadmium, sølv og katastrofer. Big data, mikromanagement, algoritmer. De ved, hvad jeg vil have: mere. Og fred og ro og tryghed og på hospitalet og i skole og blive passet og arbejde med noget vigtigt, noget som udfordrer og udvikler mig. Ikke tørre røv for alt for få penge. Jeg vil være kreativ. Og til Vietnam og Paris og Påskeøerne inden det er for sent. Og til Grønland.

Vor Fader tager sig til hovedet og er for længst afgang ved døden. Han ligger og roterer, mens Big Brother (den store strateg) og Big Mother (den store pædagog) holder hvert deres vågne øje med os. De monitorerer, belærer, behager og bevæger os. Så lillesøster, lille søster, hvad skal vi gøre?

Vi vådrumssikrer – der er bestemmelser for den slags – så vandet ikke kan trænge uvedkommende steder hen. Så lofter og vægge ikke bliver bløde og smuldrer og slipper psykedeliske sporstoffer ud. Vi graver dræn ned. Og reservoirer. Sikrer mod stormflod og skybrud og Fanden og hans pumpestok sætter vi i sving. Vi vil ikke være våde. Kun engang imellem. Vi vil lede og regulere, lægge rør og ledninger og kanaler. Vi vil vandlase og afløbe. Gennem tysk armatur, i fransk porcelæn og ud af svenske toiletter.

Jeg observerer verden i sidespejlet på mit mobil home, min Tesla in the sky with diamonds. Ha! Som om! Hvem siger, at det ikke er min pandeskal, der ligger i lyngen og blinker? Hvem siger, det ikke er mig, som verdenshavens plastikfisk har nappet kødet af? Hvem siger, det ikke er mig selv, der har gjort det?

Casper Gisselmann

Appelsiner i hans hænder

under farens negle
ligger komposten og
smiler med ti små munde

hans hænder dufter
af blomsternes væv

min frygt er defineret af
hænder som hans
fingerens led
alt har en ryg

at alt kan knækkes
som en ryg
er håb nok for mig
at alt kan dø
er et håb

at alt kan knækkes
som en ryg
er trøst nok
for mig
at alt kan dø
er en trøst

*

drømmene krøller
min musselinkjole

jeg må vågne
tage mine bukser på

tage ham i hænderne
og udgive mig for at være ældre
end jeg er

jeg må være taknemlig
for mine følelser

*

jeg bærer familiens hemmelighed
som tyndt stof omkring skuldrene

*

det er køligt i dag
temperaturerne forenkles

han knæler foran mig
når han binder
mine snørebånd

hans nakke
er tætklippet
som den nøgne plet
under træerne

svedperlerne triller
over hans nakke og
samler sig i skjortekraven

jeg vil gerne dø i dag

*

jeg læner mit hoved
mod barnet i min krop

skuldrene summer som bierne
om sommeren

*

tøjet afvikler
en begivenhed
at det kan tages af
som et plaster
og blotte en smerte
der knytter sig
til ham

*

han står i haven
træernes voldsomme vækst
gør ham lille
som en frugtkerne
rører ved de sidste blade
på grenene

mine shorts bliver våde
pisset farver stoffet
mørkt af forskrækkelse
ved tanken om
kroppens handlinger
der kan gentage sig
på tværs af generationer

træet i haven
er ikke herre
over egen vækst

*

mine negle ligger på gulvet
flossede i kanterne
og på linje i stilhed
som brødre til videoaften

*

min pattende mund
søger mælken i glasset
søger som en mand
knoglernes opbyggelighed
et stillads
at spænde musklerne omkring

*

faren ligger
på den hvide seng
med de tynde lagner
duften af sprit
duften af beskidte tænder
i en mund på klem

han tager fat i mine shorts
trækker dem af
for at se min hofteskål
han lægger appelsiner
på størrelse med hænder
i min lyske

jeg er en frugtskål
jeg er farens frugtskål
jeg er et stilleben
i nuancer af hvid hud

*

jeg har hunden
med ud i skoven
jeg har kniven
med ud i skoven

himmelen hænger i lange strøg
over mig
som puffede flæskesvær

jeg følger stien
gennem skoven
mine øjne vendes til mørket

hunden er medgørlig
som jeg
født med snoren
ud fra maven

hunden springer let
i den tætte bevoksning

skoven åbner sig
mod stranden

bølgerne efterlader
rabies på bredden

hunden er blevet rolig
går ved siden af mig
snuser til kniven
i min hånd

jeg fortæller hunden
at der bliver sort i aften

vi sætter os i sandet
stiltfærdigt som voksne

hunden bliver tung
øjnene lukker sig
om mit spejlbillede

et snit
for hver appelsin
i min lyske

et snit
for hver karton juice
i mit røvhul

*

manden
på sengen
spænder musklerne

han kalder på dyret

jeg ved
at dyret er blodigt og begravet
jeg ved
jeg har sluppet et liv fri

*

det er sket før
at børn er blevet stumme
at de har reddet familier
ved at holde på hemmeligheder

*

han sidder i sofaen
og betragter min form
hans hårde skuldre
er beregnelige
armene tager fat i rummet
trækker det til sig

han hvisker

der er ingen
der kan stå
som dig
siger han

der er ingen
der kan dræbe
et dyr som dig

hans hånd
mod min
jeg må
ikke
slippe
det gør
ham hård

han lægger sig på sofaen
fører hånden over sin arm
blødgører de små stive hår

hvis mig så
hvordan du sidder
siger han
og klapper
sofaryggen som
en skulder

nervøsiteten er
følelsen
af evig
sult maven
trækker sig
sammen om hans fingre

Oskar Fehlauer Nielsen

at dele et værelse i to

at dele et værelse i to

mig og ham i rummet
hver nat

i går lagde jeg mig

til at sove alene i
mørket

i morges da jeg vågnede
stod der en kop på bordet

i koppen lå et brev

jeg fik næsten lyst til at græde

trak gardinerne halvt
fra

ville ikke forstyrre den
anden søvn

i værelset

listede rundt

samlede ting ind til dagen

skriveredskaber
papir

et stykke lilla konfetti glimter i hjørnet
i den første sol

strækker sig ud i rummet

jeg er fedtet og lyserød i dag
det er jeg hver dag

jeg har boet på flere værelser
her

et værelse
hvor svalerne fløj foran vinduet

en nat på et værelse
alene under taget

lyden af grussti
følger med alle steder

vi har gjort os umage
på det nye værelse

jeg har printet billeder ud en aften hvor jeg ikke kunne andet

hængt dem op over bordet

en blomst der taber sin pollen
ud over en flise

en blomst
fotograferet
indefra

midterdelen af et triptykon der har fulgt mig i flere år

hvis det skulle lugte
ville det lugte af svovl og hud
efter sex

en voldelig pikfarvet blomst
lyserød harpiks

ud over gulvet
gråt eller grønt

en forening midt i et rum

man kan snakke om:
flyde sammen
bryde fri

at en svovlfarvet krop
vokser ud af det lyserøde

et john bauer billede over sengen
for at bringe barndomshuset i sverige
herind

og alle bøgerne

der er kommet af sig selv
og der kommer flere

en bog bringer altid flere med sig

det er en profeti
jeg har taget med mig
hjemmefra

blomsterne

taber lilla blade

der lægger sig over
smykkerne de små krystaller

sengebordet med de evige bøger
det evige vandglas

synet ligger der
små blå perler

sengen kan redes
helt hvid
eller helt
lyseblå

Clara Sune Buch

Sne og sand

Før stod jeg bare og kiggede på bølgerne, når de slog ind mod færgens side, på skummet og det kolde vand, der danner mønstre, og tænkte ikke på noget. Men nu slår det mig.

Jeg vil ikke længere sidde i fælleskøkkenet. Det var, når sneen smeltede under mine Alpina-støvler og flød ud over linoleumsgulvet i gangen, vandet var helt gennemsigtigt, sådan er det oppe i fjeldene. Så sad jeg altid der.

Vinduet i køkkenet pegede ud mod den store sø. Man kunne skimte den gennem granernes nåle, se de små skikkelser, der løb på skøjter.

I weekenderne sad jeg og kiggede på dem. Stolen stod ved vinduet, albuerne støttede på vindueskarmen. Jeg drak te, og varmen fra radiatoren under vinduet brændte mod knæene. De andre sad på deres værelser og læste, og der var kun den boblende lyd af det varme vand mellem mine læber. Intet andet. De andre sad altid og læste.

I hverdagene gik jeg til forelæsninger, i starten, så lånte jeg nogle langrendsski. Det var svært, og jeg fik store, blå mærker. De bredte sig med en mørklilla farve ud over lårene, mørkest i midten og mere udviskede i kanten.

Men jeg begyndte at blive god. Til sidst var det over tredive kilometer hver dag. Lyden af stavene, der stak i sneen, var sprød og knirkende, og solens stråler glimtede i isflagerne, mens skiene gled afsted mellem granerne. Fugten fra min ånde satte sig fast i øjenvipperne og blev til rim. De små hår blev lange og tydelige som lag af hvid mascara, der løb fra øjenkrogen og ned over kinderne, når jeg kom tilbage ind i varmen.

I fjeldet var der ingenting udover mig.

Ligesom da Farnaz stod mellem træerne. Der var kun hende. Hvid rim sad også i hendes øjenvipper og i de små dun rundt om munden. Hun stod med sin telefon i hånden og prøvede at finde vej.

”The battery died. It’s too cold.”

Jeg tog skiene af og gik sammen med hende ned mod byen. Vejen svingede, vi gik ude i kanten, mig forrest med skiene over skulderen, hende bagved, vi sagde ikke noget. Grundfjeldet hvælvende sig op på begge sider, sneen begyndte at få et gråligt skær, mens dagslyset forsvandt. Der hang en sørgmodighed i kulden, som om træerne sukkede og lod deres lange skygger falde ned på vejen. Skoven fortsatte op over fjeldet, snart kunne vi ikke se ind mellem træerne, alt blev sort, undtagen os, som gadelygterne farvede orange.

Senere fortalte Farnaz om det lyse sand, bjergene, der fortsatte ud i horisonten, og kvindens skrig på markedspladsen. Mens det mørke blod sugede sig ind i burkaen, hvor stenene ramte. Voksne hænder med spidse fingre holdt om hendes dengang små barneskuldre, kroppen blev vendt mod den lyseblå skikkelse, gravet ned til livet i midten af halvcirklen, alle skulle se på, og skrigene, der overdøvede landsbyens vrede tilråb.

Det var, som om ordene kom ud gennem en sprække mellem læberne. Flydende. Monotone. Hun sad overfor mig ved vinduet og kørte langsomt pegefingern rundt i det hvide støv i vindueskarmen. Hun kiggede væk, ud gennem vinduesglasset, som om hun så noget, der ikke var der.

I dagene efter lå jeg helt stille i sengen på det lille værelse. Når jeg brugte alle kræfterne på at rulle dynen sammen til en kæmpe stor hovedpude, kunne jeg akkurat se ud ad vinduet. De små, sorte skikkelser cirklede rundt på skøjter nede på søen. Det skarpe stål skar i isen og efterlod spor, hvide ridser, der snoede sig ind og ud mellem hinanden. Så var der en, der faldt, midt mellem skøjtølberne, og hans hænder ramte isen først og blev trykket fremad, så kroppen lå udstrakt, og armene pegede lige frem. Som to spinkle pinde med knaldrøde vanter, der stak ud af ærmerne. Så blev ærmerne også røde. Men en anden slags rød, mørkere, og farven bredte sig, som mine mærker på lårene, ud over isen, og de to arme lå underligt langt væk fra drengen, mens det røde krøb ned i rillerne i isen og fulgte dem som lange strenge af sytråd, i buer og cirkler rundt mellem de skøjtende. Længere væk var der en anden, der lå på isen, hans ene vante var delt midtover, det blå stof var vådt og klistret, og

solens stråler blev reflekteret i blodet, der bredte sig rundt om vantestykkerne, som om det var fyldt af glitrende, små isflager. En tredje styrtede med ansigtet først, henover ridserne i isen. Den rev i det yderste hudlag, som et finkornet blad af sandpapir, og trak et langt spor af små, lyserøde perler efter sig. Jeg lå i to dage og så blodet brede sig ud over søen, tykt og klistrende, så det nå ud til bredden og kaste røde skygger op på granerne.

Den tredje dag gik jeg igen. Ud til toget. Så til færgen, hvor jeg holdt stramt om rælingen oppe på dækket, og vinden piskede mit lange hår ind foran ansigtet som tykke vimpler, mens det kantede grundfjeld fjernede sig mere og mere.

Nu er fjeldene væk, erstattet af brede bæltter af sand, der lyser op mod den grå himmel og strækker sig ud i Øresund. Følger kystlinjen, så langt øjet rækker. Jeg har stået her hele natten, kigget ud på de små prikker af lys langs kysten, da det var mørkt, og på det hvide sand, da solen stod op.

Langs færgens side bølger vandet og skummet ind og ud mellem hinanden som kalejdoskoper, der snurrer rundt og rundt og rundt.

Hans Lucht

Småland

Godt at være tilbage igen, at gå de sædvanlige ture
at se de samme ting samtidig, at holde øje med vejen foran os
Eller som John McEnroe engang sagde: Nogle gange
er det som om spillet går langsommere, bolden virker meget
større, man har mere tid, man har flere muligheder
Dine øjne tøver et sted på halvvejen mellem kul og diamant
Solen falder på en regnvåd gravsten med min oldefars navn i Småland
bøjer mig ned og læser højt så børnene også forstår det
Vi har levet så længe at håret falder af, at tænderne bliver løse
at de tunge marmorfliserne slår revner under vores fødder
Det er stadig skrøbeligt som en æske med en lille levende fugl

Karoline Marie Rasmussen

Vi går tur gennem det frosne landskab
armene ned langs siden
vinden omfavner ansigterne og lugter af skidtfisk og tang
en sten med krystaller i lommen hænderne
dybfrosne som de hotwings du varmer til os vi spiser dem mens vi drikker kakao
vi taler ikke sammen indtil du lægger din hånd på mit kraveben
og rummet ændrer sig

i sensommeren går vi samme tur
armene ned langs siden
mens markerne bliver høstet og maskinerne brummer
rødt græs bevæger sig gennem morænelandskabet
sammen med os
de blå busser passerer en gang i timen gennem bakkerne og din blå jakke
vi går gennem græsset vi er en del af landskabet
løfter måske endda en sten
opdager bænkebidere med unger på maven
sluger en myg ser på kejserkåber
skyerne gråner mørkner det trækker måske op til regn
bægerlavet samler dråberne
og morkler som vi vil spise
og kantareller og olieperler på suppen
insekternes glasvinger svirrer mens de står stille i luften
du viser mig alle dine hemmelige svampesteder, lover du

Redaktionelt

Ved Thomas Glud

Et hvidt år

Endnu et år er gået i Slagtryk. Jeg vil kortfattet samle op på året ved at tælle farverne.

Jeg læser normalt aldrig med fokus på farver, men ved et tilfældigt gensyn med udsendelsen [Bazar 1984 med Strunge, Tafdrup, Baidel og Bjørnkjær](#), lagde jeg mærke til noget Michael Strunge sagde i en sidebemærkning. Strunge nævner at der til efteråret 1984 udkommer en bog med titlen Sort poesi.

Året inden var Hans Mølbjergs Farvepoesien udkommet. Bogen var en alternativ tilgang til poesien, en lige så overraskende som enkel indgangsvinkel til læsning og fortolkning, men den satte kun et svagt aftryk i poesiens virkelighed. Sort poesi er et udvalg den sorte side, udvalgt af Asger Schnack og Klaus Høeck.

Og siden har jeg ikke kunnet slippe denne let naive men samtidig tankevækkende måde at gå til teksterne på.

Årets sidste måned chancerer nogenlunde sådan her:

Rødlilla lyngblues, små blå perler, gråligt skær, sortsmudset gletschervand, lyserød harpiks, hvid hud, lyseblå skikkelse, knaldrøde vanter, sorte skikkelser, grå himmel, hvid mascara, røde skygger, hvid rim, det hvide støv, hvide ridser...

Og tæller man hele 2019 mere systematisk, ser farveskalaen sådan her ud:

28 rød	15 grøn	19 grå
26 blå	1 orange	37 hvid
19 gul	6 lilla	19 sort

Jeg skal ikke kloge mig i, hvad alt det her betyder, for denne klummes formål er blot at se på verden og konstatere, hvordan den ser ud. Men 'sortsmudset gletschervand' og 'lyserød harpiks' fremmaner sammen og fra hver sin tekst en læsning af verden, som i den grad har præget 2019, og som vi formentlig vil se mere af i 2020.

Med de ord ønsker Slagtryk nye og gamle læsere et godt nytår.

Indholdsfortegnelse

Forside af Lasse Krog Møller

Signe Pildal Hansen	Jeg går i Magasin om søndagen	s. 3
Casper Gisselmann	Appelsiner i hans hænder	s. 5
Oskar Fehlauer Nielsen	at dele et værelse i to	s. 12
Clara Sune Buch	Sne og sand	s. 16
Hans Lucht	Småland	s. 19
Karoline Marie Rasmussen	Uden titel	s. 20
Redaktionelt	ved Thomas Glud	s. 21